

Někde také tři z chasy (u Slováků) volají u domu:

2279.

Hylom, hylom,
posluchajte, domácí, horní, přespolní,
co vám budu povídat v svatodušní pondělí.
Před tímto domem ptáček zpívá,
že ty panenky všecí mládenci rádi mají.
Hylom (*vyzvučí*).

A opět začíná:

Poslechněte, domácí, horní, přespolní,

U Brna řečník stojí s praporcem napřed a říká:

Posloucháte, horní, dolní, domácí, přespolní,
co vám budu povídat v svatodušní pondělí.

co vám budu povídati v svatodušní pondělí.
Že je tu mračenko jasné,
že jsou tu děvčátka krásné.
Hylom.

Posluchajte, domácí, horní, dolní, přespolní,
co vám budu povídati v svatodušní pondělí.
Že jsou tu u domu kláty,
že jsou tu děvčata jak karafiáty.

Před tímto domem hruška kamenka,
je tu švarná panenka atd.

Jedouce s králem zpívají:

2280.

Náš pán, náš král je - de z O - pa - vy, ve - de so - bě hru - bé vojsko, sa - mé hu - sa - ry.

Náš pán, náš král
jede z Opavy,

vede sobě hrubé vojsko,
samé husary.

Něco podobného děje se ve Ulahovicích a okolních dědinách. Okolo svaté Anny ustanovuje se z mladých lidí čtvero hlídačů, jenž celého »kotáru«, luk, ovoce atd. střežou až do Úáclava; jmenují tři z nich dráb y, čtvrtého pá n e m, vesměs všem p o h u n š t í p á n i říkají. Když služba jejich po sv. Úáclavě došla, tedy p á n ten odchodí na obec jinou a ti tři drábové s pohůnky aspoň čtyrydce o praporcích na koněch pěkně upravených pro něho berou se, zvláštního nejkrásněji ustrojeného koně proň vedouce. Dovádějí ho do vlastní usi do hospody s hudbou, kdežto se jim z pokut a ze skladek hostina stoji.

839. PŘÍSTKY

O jeseni schází vají se děvy v prostranném obydlí na přístky. O přístkách těchto chasnici přicházejí, což děvám ne nelíbo, any je zvláštním někde způsobem přilákati moci se domnívají. Smeti smetajíce z koutův do prostřed sednice, říkají: Smetáme smetí, mládence, vdovce, nechť přijde, kdo chce, s hory doly od stodoly. Načež smetí to na rozcestí odnášejí v přednici. Při tom chasnici přibudouce dávají pozor, až by upadlo vřeteno na zem děvě té, kterou který zamiloval. Ihned, když se toho mu dostane, uchytá vřeteno. Ona pak ho musí o ně prositi, jej hladiti a říkati jemu (v Osvětimanech):

2281.

Má hlavičko bílá,
Pán Bůh v tobě bývá.
Upadlo mně břetýnečko,
podý mně ho, mé srdečko.

Kam si ty ho skováš?
Kapce pro ně nemáš.
Skováš-li ho pod stání,
snědí ti ho potkáni;

skováš si ho do police,
snědíjí ti ho plošnice.*)
Dý mně ho do mý ručičky,
já tobě dám dvě hubičky.

*) *Ze Sv. Kateřiny dálejšek:*

Pustíš-li jé po potoce,
nemáš konička na poskoce,
musíš se za něm pustiti,

dyby ses měl utopiti.
Můj potáček je zlaté,
od mýho tatička daté.
Můj potáček malovaný,
od maměnky darovaný,

spadl s hrušek do podušek,
spadl jako vtáček,
dé mně můj potáček.